

сти чрез поставени лица се опитали да настроят войводата срещу него с измислици и дребни интриги. Макар да бил недоволен от всъщност неизбежната стилна и езикова редакция на Каравелов, той обаче не се поддад на внушенията на интригантите да се обяви срещу изданието заради редакционната намеса и по техните преиначени тълкувания, че давайки известност на спомените, разкривал революционни тайни. Последното обвинение било напълно неоснователно, защото Хитов сам се съгласил спомените му да бъдат отпечатани, лично убеден и солидарен с Каравелов, че изданието ще бъде и за сънародниците им, и за външния свят непосредствено и безспорно доказателство за съпротивата на българите срещу османското владичество и при наглед напълно невъзможни обстоятелства. Така впрочем и станало.

Тук тази поредна интрига и становището на П.Хитов в годините, непосредствено предшестваци конфликта на Хр.Ботев с Л.Каравелов и кампанията на групата му срещу него и БРЦК, ни интересуват като свидетелство за отношенията между двамата през 1875 г. Положителният ефект от отпечатването и разпространението на спомените му удовлетворил П.Хитов и постепенно успокоил първоначалното му авторско раздражение от редакторската намеса. Но още преди това той отказал да последва внушенията на противниците на Каравелов и публично да заяви несъгласието си с някои от поправките. Заслужава да припомним и съображенията му за това, определени от интересите на революционното движение и от голямата роля на Каравелов в него.⁷⁴ Както е отбелязал в късните си спомени, той преценил, че не е подходящо да излиза с нападки срещу най-известния в Европа български революционер, писател и публицист, който олицетворявал това движение. Все пак известно огорчение останало у него и явно на това разчитали хора като Ив.Драсов и други от инициаторите на БРК, за да го привлекат и се възползват от авторитета му за своите планове да отстранят Л.Каравелов и създадат сами ново ръководство.

Всъщност обаче войводата имал свои съображения да се присъедини към младите революционери, но те не се покривали напълно с техните планове за незабавно и прибързано въстание, а били по-близки до разумните доводи на Каравелов. Той също преценявал с основание, че Херцеговинското въстание и една вероятна сръбско-турска война, за която се заговорил отново, създават благоприятни условия за въстание и в България, но същевременно от дългогодишния си опит и от нестабилните политически условия в Сърбия знаел, че реалните обстоятелства не са достатъчни за прекомерни надежди и че българите трябва сами да извършат солидна подготовка за предстоящата борба. Знаел добре и че в момента, колкото и несигурни още да били очакванията за война, Сърбия оставала единствената държава, от която заради собствените ѝ интереси и цели може да се получи оръжие, без каквото българското въстание, дори само въоръжаването на емигрантски чети, било нереално и невъзможно. И тъкмо в това - да се осигури оръжие от княжеството - била най-голямата трудност, защото нямало изгледи това да стане преди да започне или да е обявена предстояща войната срещу Турция. През лятото на 1875 г. тя практически още далеч не била ясна като реална перспектива. Но за